

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 octombrie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu, Ion Guzun,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavrilă, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014 în cauza penală în privința lui

Constantinov Mihail Vasile, născut la 19 ianuarie 1961, originar și domiciliat în s.Molești, r-nul Ialoveni.

Termenul examinării cauzei:

1. 13.09.2013 - 17.02.2014 - prima instanță,
2. 11.03.2014 - 03.04.2014 - instanța de apel,
3. 26.06.2014 - 14.10.2014 - instanța de recurs.

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

Colegiul penal lărgit asupra recursului,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 17 februarie 2014, Constantinov Mihail a fost condamnat în baza art.201¹ alin.(1) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Constantinov Mihail, la 24 iulie 2013, aproximativ la ora 18.30, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se la domiciliul său din s.Molești, r-nul Ialoveni, în urma unui conflict apărut între el și soția sa, Constantinov Tatiana, avînd drept scop comiterea violenței în familie, i-a aplicat ultimei o lovitură cu piciorul în abdomen și o lovitură cu capul în regiunea feței, apoi luîndu-se la altercație dînșii reciproc și-au aplicat lovituri unul altuia, în timpul căreia Constantinov Mihail i-a aplicat soției sale o lovitură cu un cuțit de bucătărie în regiunea capului cauzîndu-i, potrivit raportul de expertiză medico-legală nr.3767 din 29.07.2013, traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, plagă contuză supraorbital pe stînga, echimoze periorbitale bilateral, care au dus la dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare corporală ușoară.

Acțiunile lui M.Constantinov au fost reîncadrate în baza art.201¹ alin.(1) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiuni intenționate, manifestate fizic, comise de un membru al familiei asupra altui membru al familiei, care a provocat suferință fizică soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale.

În motivarea soluției date, instanța a invocat că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art.27,145 alin.(2) lit.j) Cod penal, deoarece din probele examinate în cadrul ședinței de judecată nu a fost constatată intenția inculpatului de a omorî partea vătămată, că acesta și-ar fi dorit survenirea morții victimei, acționînd cu o deosebită cruzime, fiindcă nu a existat cauze independente de voința făptuitorului care ar fi împiedicat

producerea efectelor, iar inculpatul nu a întreprins măsurile necesare pentru a se produce efectul.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul M.Constantinov să fie condamnat în baza art.27,145 alin.(2) lit.j) Cod penal la 15 ani închisoare, considerînd că, deși instanța a dat probelor administrate o apreciere corectă din punct de vedere al pertinentei și concludenței, însă incorect a ajuns la concluzia de a recalifica acțiunile inculpatului în baza art.201¹ alin.(1) Cod penal, fără a ține cont de intenția directă a acestuia, care a dorit survenirea morții părții vătămate, și doar din cauza circumstanțelor independente de voința sa, fapta nu a fost consumată, astfel că acțiunile ultimului corect urmau a fi calificate de instanță ca tentativă de omor; instanța nu a luat în seamă declarațiile inculpatului, din care rezultă acțiunea directă a acestuia spre a cauza leziuni corporale victimei, acesta aplicînd victimei o lovitură cu cuțitul în regiunea capului, care este parte a corpului a cărei lezare duce la pierderea vieții; neîntemeiat instanța și-a motivat soluția de reîncadrare a acțiunilor inculpatului, prin faptul că acesta nu și-a dat seama că avea în mîină cuțitul, deoarece, reieșind din raportul de expertiză psihiatrico-leagă ambulatorie dînsul în momentul comiterii faptei avea capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale păstrată, putea acționa cu discernămint; instanța nu a apreciat corect declarațiile părții vătămate, din care reiese că acțiunile inculpatului, au fost intenționate cu scopul de a o lipsi de viață, iar faptul că acesta nu și-a dus intenția pînă la capăt, se datorează rezistenței opuse de către partea vătămată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014, apelul procurorului a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, și corect a conchis că acțiunile lui M.Constantinov, reieșind din probele administrate în cadrul cercetării judecătorești, verificate în cadrul instanței de apel, și anume declarațiile inculpatului, a părții vătămate T.Constantinov, a martorilor D.Constantinov-Ogîlcă, M.Cujba, E.Constantinov, S.Catan, F.Curoșu, E.Bălănuță, R.Pentelei, S.Calistru, G.Colesnic, O.Revețchi, Ig.Ermurache, A.Fiștic și V.Tincu, cît și actele cauzei - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.07.2013, informația Spitalului de urgență Chișinău, rapoartele de constatare, de expertiză medico-legală nr.3767 din 29.07.2013, nr.1943/D din 29.08.2013, demonstrează vina acestuia în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) Cod penal, după indicii calificativi „violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru de familie asupra unui alt membru al familiei”.

Totodată, instanța de apel a considerat nefondate argumentele procurorului invocate în apel, referitor la faptul că inculpatul a acționat cu intenție directă de a lipsi de viață partea vătămată cu o deosebită cruzime, din motivul că din probele administrate nu rezultă faptul că, inculpatul ar fi realizat latura obiectivă a infracțiunii de omor, care se manifestă prin intenție directă, adică acțiunile vinovatului demonstau despre aceea că el ar fi prevăzut survenirea morții cu o deosebită cruzime, dorea aceasta, dar sfîrșitul letal nu a survenit din cauza circumstanțelor ce nu depind de voința lui, deoarece dînsul a acționat ca modalitate de a reacționa la comportamentul soției sale față de el la acel moment și nu a urmărit scopul de a o îneca pe partea vătămată, fiindcă în vasul ce a fost depistat la locul infracțiunii nu era apă, ci doar pete de sînge și în astfel de vas era imposibil de a îneca persoana. Mai mult, faptul dat rezultă și din declarațiile părții vătămate, care a relatat că după ce soțul a lovit-o cu cuțitul la față, la un anumit moment dînsul a încetat a o mai agresa și dînsa profitînd de faptul dat, a fugit la vecini.

Prin urmare, instanța de apel, reținînd probele examinate în cadrul ședinței de judecată, a conchis că acestea nu sînt suficiente pentru a dovedi învinuirea adusă inculpatului

de tentativă de omor cu o deosebită cruzime, dar sînt suficiente pentru a dovedi faptul că prin acțiunile sale intenționate inculpatul a săvîrșit violența în familie.

Referitor la măsura de pedeapsă stabilită inculpatului, instanța a concluzionat că prima instanță a ținut seama de prevederile art.61, 75 Cod penal, de gradul de pericol social al infracțiunii săvîrșite, de persoana inculpatului, de circumstanțele atenuante și agravante prezente în cauză, și i-a stabilit acestuia o pedeapsă în limitele sancțiunii normei penale de care a fost recunoscut vinovat, ceea ce este în corespunere cu circumstanțele cauzei.

5. Hotărîrea nominalizată este contestată cu recurs ordinar de către procurorul V.Gavriliță care, invocînd temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanțele de judecată incorect au reîncadrat acțiunile inculpatului în prevederile art.201¹ alin.(1) Cod penal, dîndu-i faptei săvîrșite o încadrare juridică greșită. În opinia recurentului, instanța de apel nu a examinat toate probele cauzei, declarațiile inculpatului au fost tratate unilateral, iar declarațiile părții vătămate și a martorilor au fost neglijate, astfel nu a fost rezolvat fondul cauzei, în rest invocînd repetat aceleași motive ca și în apel descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Judecînd recursul în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursul urmează a fi repins din următoarele considerente.

În motivarea recursului procurorul a invocat ca temei pentru casarea deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii ori faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul constată că temeiurile pe care s-a bazat autorul recursului, nu persistă în cauză, deoarece precum din sentință, așa și din decizia instanței de apel, rezultă că probele administrate în cauză au fost analizate obiectiv și instanța a dat răspuns la motivele invocate în apel, iar hotărîrea contestată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta fiind expus destul de clar.

Din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate de instanțe, considerînd că instanțele de judecată le-a dat o apreciere incorectă.

Conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei instanța apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Instanța de fond, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecînd cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, martorii, precum a examinat și actele cauzei și, ținînd seama de stipulările art.27 Cod de procedură penală, le-a apreciat în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că acțiunile infractorice ale inculpatului M.Constantinov corect urmează a fi calificate în prevederile art.201¹ alin.(1) Cod penal – violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru de familie asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, dar nu în cele ale art.27,145 alin.(2) lit.j) Cod penal – tentativa de omor intenționat a unei persoane, săvîrșit cu o deosebită cruzime.

Instanța de apel, respectînd prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, deoarece argumentele procurorului aduse în probarea învinuirii nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată, iar în instanța de apel nu au fost prezentate probe noi ce ar confirma vinovăția acestuia în fapta pentru care a fost pus sub învinuire.

În susținerea acestei concluzii, instanțele de fond au dat o apreciere corectă declarațiilor lui M.Constantinov, care a respins învinuirea de comitere a tentativei de omor

intenționat, săvârșit cu o deosebită cruzime, formulând declarații consecvente în acest sens, a părții vătămate T.Constantinov, a martorilor D.Constantinov-Ogîlcă, M.Cujba, E.Constantinov, S.Catan, F.Curoșu, E.Bălănuță, R.Pentelei, S.Calistru, G.Colesnic, O.Revețchi, Ig.Ermurache, A.Fiștic și V.Tincu, actelor cauzei - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.07.2013, informația de la Spitalul de urgențe Chișinău, rapoartelor de constatare și de expertiză medico-legală nr.3767 din 29.07.2013 și nr.1943/D din 29.08.2013, din care se deduce că inculpatul nu a avut intenția de a-și omorî soția, iar pe fonul certe și relațiilor ostile apărute între ei, cu certitudine se confirmă intenția inculpatului de a aplica violența în familie, manifestată fizic și verbal, asupra unui membru de familie, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, despre caracterul prejudiciabil al cărora inculpatul își dădea seama (acțiunea manifestată fizic sau verbal), a prevăzut urmările prejudiciabile și admitea în mod conștient survenirea acestor urmări, existînd în cauză legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările survenite.

Colegiul penal constată că, în speța dată, argumentele invocate de procuror la pct.5 al prezentei decizii, cu referire la încadrarea juridică greșită a faptei săvârșite de către inculpatul M.Constantinov, se combat prin materialele cauzei și nu se semnalizează în esență presupusele erori de drept, astfel încît, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fiind descrise detaliat și argumentat în decizia instanței (f.d.248-255), acceptate și de către instanța de recurs.

În acest aspect, instanța de recurs menționează că, reieșind din sensul art.145 Cod penal, omorul intenționat se săvârșește numai cu intenție directă, adică atunci cînd făptuitorul își dă seama că atentează la viața altei persoane, prevede că fapta lui conține posibilitatea reală a survenirii morții și dorește ca moartea să se producă.

În probarea pretinsei intenții de omor a părții vătămate, acuzatorul de stat a făcut referire la circumstanța că după aplicarea loviturii cu cuțitul, inculpatul a încercat s-o înece pe victimă, punînd-o cu capul într-un vas cu apă, prin ce se probează semnul calificativ ”cu o deosebită cruzime”, care nu poate fi admis, deoarece atît prima instanță, cît și instanța de apel au verificat minuțios circumstanțele date și corect au ajuns la concluzia că inculpatul M.Constantinov nu avea intenția s-o omoare pe T.Constantinov și nu avea un asemenea scop, dat fiind că punerea în aplicare a cuțitului nu determină intenția directă a făptuitorului de a săvîrși un omor, cu o deosebită cruzime, deoarece nu s-a dovedit intenția acestuia de a-i cauza victimei suferințe intense, inutile și prelungite în timp de ordin fizic sau psihic, ce ar fi dus la moartea acesteia, iar vasul găsit la locul infracțiunii, în care precum că ar fi încercat s-o înece pe partea vătămată, era fără apă și insuficient de adînc pentru a fi folosit în acest scop. Instanțele au stabilit că după lovitura cu cuțitul, reieșind din declarațiile însăși ale părții vătămate, inculpatul nu a mai întreprins careva acțiuni ca să-și realizeze intenția de omor, dar dimpotrivă s-a speriat, i-a dat drumul să se ducă la lavoar să se spele, încetînd a o mai agresa și dînsa, profitînd de faptul dat, a fugit la vecini, ceea ce încă odată demonstrează faptul că inculpatul nu dorea survenirea decesului părții vătămate.

Nu are suport juridic nici afirmația procurorului că motivul săvîrșirii tentativei de omor intenționat, cu o deosebită cruzime a fost ura inculpatului față de victimă, care este soția acestuia, deoarece motivul dat este prevăzut și de infracțiunea de care a fost recunoscut vinovat și condamnat inculpatul –violența în familie.

Argumentul recurentului, precum că condamnatul a avut intenția de a-și omorî soția, însă sfîrșitul letal nu a survenit din cauza circumstanțelor ce nu depind de voința lui, este combătut de cele expuse mai sus și nu are nici un suport probatoriu. Totodată, Colegiul atestă că motivele invocate în recurs au fost obiect de judecare în instanța de apel și actele cauzei dovedesc legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la respingerea apelului.

Careva noi probe în susținerea motivelor invocate recurentul nu a prezentat instanței de recurs.

Totodată, Colegiul remarcă că, potrivit art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu și sub toate aspectele. O altă apreciere a probelor, făcută de instanțele judecătorești, decât cea care o consideră o parte în proces, nu este temei de declarare a recursului, astfel nu poate servi drept motiv de casare a hotărârilor pronunțate, după cum propune autorul recursului, această chestiune nu se cuprinde de temeiurile de recurs enumerate în art.427 Cod de procedură penală.

La stabilirea categoriei și cuantumului pedepsei inculpatului, instanțele de judecată au ținut cont de prevederile art.61, 75 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspundere, numindu-i pedeapsa în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat.

Astfel, reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul consideră hotărârile judecătorești legale și întemeiate, iar recursul procuroului neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

8. În conformitate cu art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014, în cauză penală în privința lui Constantin Mihail, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 04 noiembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun